

Ha a vége jó, minden jó

Ezzel, azt hiszem, le is zárhatom a szenzációs Tamási-féle plágiumügy aktáit. A kérdést is sikerült kimerítenem, az olvasót is.

Végeredményben azonban – szeretném hinni –, hogy megelőtem a pletykát. Legalábbis kiűztem onnan, ahol helye nincs.

A Ladó Laji irodalmi kalandja happy enddel végződött. Babits Mihály él békességgel, Tamási Áron is él békességgel és Baumgarten-díjjal, sőt Ladó Lajinak sem történt semmi baja. Éppen az imént láttam az utcán: piros-pozsgás; hála Istennek, a legjobb egészségnek és kedélynek örvend. Csak azokat eszi a mérge, akik – Ladó Laji saját vallomása szerint – őt felbuztatták.

Végre pedig az egészben a legjobb az, hogy Tamási új témát kapott a lezajlott eseményekből, s már hozzá is fogott új regényének megírásához. Az új regény címe az lesz: *Ábel a városban*. Kitelik tőle, hogy már előleget is vett fel rá. Szegény Ladó Laji pedig ismét elesik a honoráriumtól.

Ladó Lajos A VIDRA FOGÁSA ÉS ELADÁSA

Egy alkalommal egy kicsi eső lesz, éppen csak hogy a patlak zavarossá válik. Fogom magam, veszem a csákányt és lapátot, hadd mennek halászni. Elmenyek és eldugok egy árkot, a vizet a másba csaptatom. Az árok végén kőkerítést tettem fenyőággal vegyítve. Fogok vaj 15 darab szép pisztrángot, és olyan nagyfejűt is fogtam 25 darabot, minék boti a neve. Már-már ott akarom hagyni az árkot, amikor megpillantok egy gátat és látom, hogy zavaros. Hamar a veder után megyek s hozom a hálót is. Felvetem a hálót és merem ki a vizet a gátból. Amikor kimertem felinél többet, fogtam vaj tíz pisztrángot, s ahogy merítem tovább, hát teremő Jézusom, egy nagy malac fut ki a vízből. Én hamar éles sikolyra törtem ki, ő visszafutott a gátba. Én is megállapítottam, hogy vidra.

Összeszedtem minden bátorságomat és tovább mertem a vizet. Mikor már csak kevés víz volt a gátban és a vidra háta is kilátszott belőle, úgy kezdett jöni-menni, mint a végvári szolgabíró az irodában.

Én csak tovább mertem.

Mikor már annyira volt, a hálóval bekerítem, s én reafeküdtem, hogy megfogjam, de a karomat megharapta. Nagy nehezen a hálóba belékerült és a csákány nyelét bedugtam a szájába. Hazaszállítottam, a cseberbe vizet tettem, elengedtem ott, de ő kezdte rágni a cseber oldalát. Más helyre kellett tennem. Betettem egy pléhfazékba:

– No, itt maradj!

A pisztrángokból vaj húszat a kantárosfazékba tettem. Az óra pont tizenkettőt mutatott, vagyis dél volt. Veszem a poharat és cukrot teszek belé, kimenyek a bokrok közli, megkeresem a Betyár nevű lovam:

– No, pajtás, menyünk Csíkszeredába!

Az ajtót bezárom, a kantárosfazakat a kezembe és felülök a Betyár hátára. Egyfertyály két óraker a csíkszeredai Vas Géza-féle vendéglő előtt voltam. Megkerestem a román papot és

Szolnay Sándor: Ladó Lajos (Erdélyi Helikon, 1931. január)

mondom neki, hogy máma halásztam és ha kell, adok tíz darabot.

– Jól van, drága Ladó, nagyon szépen köszönöm és itt van száz lej: ezt én adom.

– Én is köszönöm szépen.

És ő kérdi, nincs valami hír odakint?

– Nincs, de máma mikor halásztam, láttam egy nagy szép vidrát – és én csak figyeltem a papot.

– Mit, te? Vidrát?

– Igen, vidrát.

– Te bohó csacsi, azt kellett volna megfogni, nem ezeket a halakat! Az megért volna négyezer lejt!

– Mennyit? – kérdem én is.

– Vagy négyezer lejt.

No, így én is tudom, mit kérjek most, – gondoltam magamban.

– Tiszteleendő úr, a vidrát nemcsak láttam, hanem meg is fogtam.

A pap elpirosodik és kérdi:

– Hol van?

– Otthon a pléhfazékban, él még.

Arra azt mondja a pap, hogy iszol valamit?

Megittunk két üveg Czell-sört és azt kérdi, hogy nekem adod-e? – Hát én éppen azért jövök bé a városba, hogy megmondjam magának.

– Hát osztán mennyiért adod?

– Egy jó vidra megér négyezer lejt.

– Ahán, te azért mondtad előre, hogy csak láttad, hogy én mit felelnék neked ezekre a látásokra?

– Úgy volna – mondom én kurtán reá.

– Háromezer lej elég-e – feleli a pap.

– Négyről volt szó.

– Többet ne szélhámoskodj! – mondja nekem a pap és én felelem:

– Legyen az úr szava: háromezer lej és egy üveg pezsgő.

Jól van, megkötöttük a vásárt, ő hozott egy vasketreget, belé-tette a vidrát és indult. S én bizony a jó Istennek hálát adtam, hogy ilyen könnyen jutottam hozzá annyi sok pénzhez.